

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul V
Numărul
12 (38)
Noiembrie
2008

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

AER DE RAI

În această vară mi-a fost dat să ajung pentru a șasea oară în viața mea la Lourdes. Niciodată scontat, niciodată banal, acel loc are parcă mereu tresărirea atingerii harului, gustul inedit de colț de rai și bucuria peregrinării absolute.

Poate că una dintre inspirațiile presante cu care m-am întors acasă era aceea de a-i duce pe toți seminariștii într-acolo: dacă eu m-am bucurat de atâta mângâiere, de ce oare să nu aibă parte și ei...? Însă de la un gând pios până la realizarea sa concretă, drumul îmi părea tare lung: cunoscând posibilitățile limitate ale multora dintre familiile tinerilor, mi-era clar că nu puteam organiza o călătorie bazându-mă pe prea multe fonduri de aici. Iar gratuit, nimeni nu ar fi dus, cazat și întreținut un grup așa mare.

Datele au fost fixate, iar zarurile aruncate. Acțiunea o consideram a fi o provocare pentru Maica Domnului însăși, întrucât era Ea miza cea mare a pelerinajului. Dar văzând cu ochii, Fecioara a început să lucreze: s-au deschis niște porți pentru determinate cazări, ni s-au oferit mese pe unde urma să umblăm și au apărut donații. E greu să descriu emoția pe care am citit-o pe chipul unor persoane care, din punct de vedere material, s-au oferit să susțină cu câte-o parte pelerinajul tinerilor seminariști: păstrez amintirea unor astfel de binefăcători care, chiar cu lacrimi în ochi, mi-au spus că nu speră să ajungă vreodată acolo, însă va fi o mare cinste să-i sprijine pe băieți ca măcar ei să vadă Lourdes-ul și să se roage la grotă și pentru cei de acasă...

În 8 noiembrie am plecat cu toți spre Lourdes. Era un autocar plin, nu doar cu seminariști și cu bagaje, ci plin de vise, așteptări și intenții de rugăciune. Și după câteva popasuri, am ajuns într-o dimineață în cetatea Mariei. De la cazare, am coborât spre Sanctuar și, în rugăciune, am parcurs drumul șerpuitor. Era întâia

oară când vedeam chipul toamnătic al orașului, de lună noiembrie. Față de aglomerația verii cu care fusesem obișnuit, era puțină lume, însă domnea pretutindeni un aer de tihnă și de reculegere.

În fața grottei, odată descătușate primele impresii («*E doar atât de mică? – În poze părea mai mare!*»), în grup s-a așternut tăcerea. Stând acolo te simți întâmpinat și primit de Cereasca Vizitatoare, cea care știe gândurile și doririle deja înainte de a i le spune. Fiecare a mers să atingă stâncile care păstrau imprimată prezența misterioasă a „Doamnei” Bernadettei și care strânseseră atingerile cucernice ale sute de milioane de pelerini.

Am reținut că atunci când - devenită deja călugăriță la Nevers-, Bernadette a fost întrebată dacă îi e dor să revină la Lourdes, ea a răspuns că *Lourdes-ul nu e Paradisul!* Dar noi am simțit un fior paradisiac impregnând ceasurile pe care le-am trăit acolo, o căldură ce îmbrățișa nu doar intimul nostru, ci și relațiile dintre noi și viața întregului grup. I-am purtat aici și pe acei ce fizic nu ne însoțeau, dar care totuși au fost prezenți în inima și în gratitudinea noastră.

Lourdes-ul nu este Paradisul... Și cu toate acestea, nu putem decât să-i mulțumim lui Dumnezeu că a rânduit asemenea locuri, tocmai pentru ca în ele, gustând câte puțin din Rai, să ni se întetească dorul de a ajunge în el. Lourdes-ul nu este Raiul, însă Neprihănită care a coborât acolo este *Poarta Raiului*.

Un seminarist spunea că ar fi vrut să putem aduce de acolo cu noi nu doar apă, ci și aer. Pentru „aerul de Paradis” alte recipiente n-am avut decât sufletele noastre. Le-am umplut cât am putut și sperăm să ne țină multă vreme...

Pr. Cristian SABĂU
Rector

PELERINAJ PAULIN

Biroul pastoral al Episcopiei Greco-Catolice din Oradea sub conducerea Părintelui Popa Paul și a Ramonei Dragoș a organizat un pelerinaj care străbătea mai multe „oaze” din Italia în vederea atingerii unor scopuri spirituale. Acesta s-a desfășurat pe perioada 24 octombrie- 1 noiembrie, anul curent și la care au participat studenți și elevi din cadrul diferitelor licee sau facultăți din Oradea.

Obiectivul principal al pelerinajului a fost acela de cunoaștere în detaliu a personalității Sfântului Apostol Pavel, pe care Biserica Catolică îl sărbătorește prin instituirea anului paulin, an de reflecție profundă asupra epistolelor și a vieții acestui apostol al neamurilor.

Pentru a putea pătrunde mai ușor în sfera personalității Sfântului Apostol Pavel ne-a fost pregătită, nouă pelerinilor, o broșură în care era prezentată viața acestuia într-un mod foarte accesibil tinerilor, dar în același timp plină de ipoteze de meditare și reflecție a vieții acestuia.

Prima „oază” de pe tărâmul italian a fost Veneția, unde am vizitat piața San Marco, și ne-am lăsat purtați de adierea vântului venețian prin toate locurile atractive pe care această insulă le poate oferi pelerinilor.

O a doua „oază” a fost în localitatea Como, unde am participat la întâlnirea eparhială a tinerilor din dieceza respectivă. Acolo am fost primiți cu mult entuziasm de tinerii italieni. Această întâlnire s-a încheiat prin susținerea unui concert de muzică rock religioasă, susținut de către formația „Carisma”.

Având în vedere scopul principal al pelerinajului nostru, acela de a afla cât mai multe despre Sfântul Apostol Pavel, nu puteam să nu ne îndreptăm spre Roma, și mai precis spre Basilica San Paolo unde se găsesc osemintele acestuia. Acesta a fost un moment care a declanșat în inimile noastre foarte multe sentimente care ne încurajau să tindem spre sfințenie, spre îndeplinirea fidelă a misiunii noastre de creștini, urmând modelul Sfântului Apostol Pavel și al altor numeroși sfinți apostoli.

După aceea a urmat întâlnirea cu partea culturală a orașului Roma, care în urma istoriei a fost îmbogățită cu monumente culturale diverse, specifice și bogate. Am vizitat Colosseum-ul, locul care nouă creștinilor ne trezește amintiri dureroase, deoarece acolo au murit ca martiri mulți dintre susținătorii lui Isus din aceea

vreme, iar moartea lor era doar mod de a satisface plăcerea romanilor și pentru a-i distra. Nu departe de Colosseum se află Arcul de Triumf, construit de Împăratul Constantin în anul 313, monument care a fost ridicat o dată cu declararea libertății de manifestare a religiei creștine în Imperiul Roman. Acest monument vine oarecum să facă uitată durerea pe care Colosseum-ul a adus-o creștinilor.

Descoperirile noastre cu referire la tainele Romei nu s-au oprit doar la aceste semne vizibile lăsate de istorie, ci au continuat cu Columna lui Traian, Altarul Patriei, Fântâna din Trevi și Universitatea Gregoriană. Roma oferă foarte multe prilejuri de a intra în relație cu divinitatea prin diferitele semne pe care Aceasta le-a lăsat de a lungul istoriei.

Însă în același timp, coborând privirea spre ce semne lasă acum omenirea asupra aceluiași loc, putem vedea o diversitate etnică, socială, a gusturilor față de estetic, și mai presus de toate o suprapopulare umană.

După ce ne-am „întâlnit” cu Sfântul Apostol Pavel, este ceva normal să „ne întâlnim” și cu prietenul acestuia, Sfântul Apostol Petru, iar locul „întâlnirii” cu el putea să fie doar Basilica Sfântului Petru, unde cel care ne aștepta era urmașul lui, Papa Benedict al XVI-lea.

Am fost primiți în audiență la Sfântul Părinte, împreună cu alte grupuri din diferite părți ale Europei. Sfântul Părinte susține în fiecare miercuri o audiență în cadrul căreia ține o predică inspirată de câte un pasaj biblic. În acest an, fiind anul paulin, Vicarul lui Hristos, a conturat în prelegerea Sa aspecte legate de credința Sfântului Apostol Pavel.

Aceste audiențe ale Sfântului Părinte cu credincioșii din diferite zone de pe Glob au un efect extraordinar asupra conștientizării unității și universalității Bisericii lui Hristos, care este păstorită vizibil de Papa Benedict al XVI-lea în această perioadă, și invizibil de Însuși Isus.

În timpul petrecut pe drum, în autocar se forma un ambient de rugăciune, care de obicei era animată prin acorduri de chitară și glasuri de tineri care iubesc viața și care încearcă ca timpul petrecut pe pământ să-l facă cât mai plăcut Domnului.

Iulian BOGLUȚ
ANUL -II-

Seminarium Varadiensis

MEDITAȚIE PERSONALĂ (I)

Veșnica întrebare: ce să scriu? Despre ce? Ce anume ți-ar capta atenția, dar în același timp ți-ar transmite un mesaj? Bombardamentul informațional la care suntem supuși zilnic e terifiant...atâta material care nu valorează aproape nimic e cosmetizat în cele mai "trendy" nuanțe, îmbrăcat în cele mai bune imitații de valori, înmiresmat cu cel mai ieftin parfum de intelectualism și oferit ca „nou”, „bun”, „gratis” și, cel mai stupid dintre toate e că, pe deasupra: „te face fericit”. Hai să fim sinceri, îți poate oferi cineva fericirea la economy-pack? La bax? Nu fiți naivi. Tot ce e „nou” e vechi, tot ce e „bun” e prost (a se citi rău), ce e „gratis” te face să plătești foarte mult (chiar spiritual) și ce îți „aduce fericirea” îți hrănește de fapt frica, nemulțumirea și egoul. Eminescu scria cel mai bine despre asta...știți voi poezia!

Primul pas ar fi să realizezi ce e în jurul tău, iar al doilea să devii responsabil, și să nu arunci vina pentru ceea ce ești **tu** acum pe cei din jur (școală, familie, biserică, istorie, etc.). Acum poți să faci ceva, să faci ceva cu adevărat, să te implici, să transformi, mai bine zis, să te transformi. Doar dacă vrei, ești absolut **liber** (să mergi în iad sau în rai). Și ceea ce pe mine mă bucură cel mai mult, e că fiecare are **propria** lui cale, unică și desăvârșită...cale spre Dumnezeu...Normal că lumea nu va înțelege asta, dar nu-ți bate capul cu asta. Nimeni nu te poate cunoaște și înțelege într-un mod atât de complet ca și Dumnezeu. **El** să fie totul pentru tine! Și dacă te gândești că asta ar duce la desconsiderarea aproapelui, greșești. Dacă vrei să-i iubești cu adevărat pe cei din jur, atunci trebuie să iubești așa cum **Isus** iubește. Și poți asta, ai un potențial extraordinar, doar că sunt puțini cei cărora le pasă de tine, de sufletul tău. Poți muta munții cu credința ta, și asta vrea și Dumnezeu, să fii puternic, să fii viu, să trăiești fiecare clipă în prezența Lui! Ești o ființă spirituală, asta contează cu adevărat...restul sunt valuri, iluzii.

Fii atent, deschide ochii. Și privește, ascultă... El tot timpul comunică cu tine. Crede asta! Și mai ales crede în tine. Eu aveam o problemă mare, pe care acum o „rezolv”, nu mă consideram vrednic. Dumnezeu vroia să-mi ofere atât de mult, dar eu, care învățasem atât de bine să „cerșesc” nu știam să primesc binecuvântările

și harurile. Așa că, deschide-te și la a primi. Copiii Domnului nu sunt cerșetori. Îți aduci aminte de Fiul Risipitor? S-a întors ca cerșetor acasă, dar Tatăl l-a primit și i-a oferit ce avea mai bun. Așa că niciodată să nu te mulțumești cu puțin în ceea ce privește viața spirituală. Ești fiu/ fiică cu drept deplin. Asta ar trebui să fie o prioritate pentru tine. Și oricum știi că ești **altfel**, că ai alte dorințe, alte așteptări, alte trăiri. Dacă te simți rebel, dacă ești **rebel** nu căuta să te schimbi. **Fii autentic**. Să distrugi ceea ce ești e sinucidere curată. **Fii tu însuși!**

Dumnezeu își iubește copiii și dorește ca toți să fie ei înșiși, să nu refuze darurile pe care le-au primit (să fii rebel e un mare dar), să se accepte și să se desăvârșească. Și altă chestie, nu te mai îngrijora, chiar dacă ai multe griji, lasă totul să curgă... nu te împotrivi vieții. Pentru că orice „problemă” e nimic în fața lui Dumnezeu. Ce rămâne de făcut? Închide ochii. Pătrunde înăuntru. Rămâi acolo. La început va fi mai greu, dar cu răbdare și perseverență vei reuși multe. Toate ți se vor da, tu doar acceptă-le! Vei găsi liniște, pace, armonie, iubire și pe Dumnezeu. Nu te mai distruge, iubește-te! Și asta e important, să știi să te iubești, adică să mulțumești lui Dumnezeu pentru corpul tău, pentru sufletul tău, pentru mintea ta. Și extindeți iubirea spre familia ta, școala ta, biserica ta, țara ta, lumea ta, până la infinit. Cuvintele acestea stau ca mărturie că Dumnezeu există și viața aceasta e o aventură în care

fiecare trebuie să devină un aventurier.

Viața trebuie trăită din plin, și poate fi, trăind în Domnul. Bucurați-vă de fiecare clipă, de fiecare experiență. Deveniți sarea și lumina lumii! Nu uitați, Fiul Risipitor este așteptat acasă, cu brațele deschise! Constantin Noica spunea că e mai bine să fii Fiul Risipitor decât fratele mai mare.

Fie ca tot ce faceți să fie un act de puritate, iubire și pace! Eu trebuie să închei acum, dar tu să continui să trăiești, să simți că trăiești! Fii liber, fii tu însuși! „Iubește și spune-o cu viața ta!”

Andrei DUMA
ANUL -II-

PELERINAJ LA LOURDES

În perioada 8-16 noiembrie 2008, Seminarul Teologic Greco-Catolic, Sfinții "Vasile, Grigore și Ioan" din Oradea, a organizat un pelerinaj în Franța, la Lourdes, cu ocazia împlinirii a 150 de ani de la aparițiile Sf. Fecioare Maria. Fiind an jubiliar, Biserica a oferit indulgență plenară creștinilor care au peregrinat aici, vizitând locurile itinerarului prin localitate, și tot aici s-au spovedit, s-au împărtășit și au spus rugăciunile specifice după intenția Sfântului Părinte.

Fiind un an atât de special, Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea nu putea să piardă o astfel de ocazie. Astfel, seminaristii, împreună cu formatorii și câțiva prieteni ai Seminarului, am pornit spre Franța. Itinerariul către Lourdes a fost presărat cu diferite popasuri prin locuri în care am fost cazați și primiți cu multă căldură.

Prima oprire, pe 8 noiembrie, fost în **Viena**, capitala Austriei, la Seminarul Major Romano-Catolic, gazda fiind pr. Rector Nikolaus Krasa. Aici preotul român Ovidiu Pinteau ne-a condus pe la cele mai importante monumente culturale din Viena. Mai apoi, duminică 9 noiembrie am pornit spre **Graz**, unde am celebrat Sfânta Liturghie la Biserica Maria Leech, cea mai veche din oraș, unde se adună o comunitate de români greco-catolici, sub îngrijirea pr. Gheorghiu Dobrică.

Următoarea oprire a fost lângă Milano, la **Venogono Inferiore**, unde se află Seminarul Major al Arhidiecezei de Milano. Construcția este foarte mare și impunătoare, rectorul acestei instituții fiind Pr. Rector Mons. Peppino Maffi. L-am revăzut cu drag pe George Demian, care studiază aici, fiind trimis din Seminarul nostru de la Oradea. După noaptea petrecută aici, în următoarea zi, pe 10 noiembrie am vizitat urbea **Milanului**, bucurându-ne de explicațiile prețioase ale pr. Norberto Valli, profesor de liturgică la Milano și Roma. După-amiaza am plecat spre Lourdes, iar pe drum am făcut un scurt popas de seară în principatul **Monaco**.

Am ajuns la **Lourdes** pe 11 noiembrie, în cursul dimineții, la aniversarea a exact 150 de ani și 7 luni de la prima apariție. Sub mantia ocrotitoare a Sfintei Fecioare, Lourdes-ul este o așezare care se deosebește parcă de toate celelalte orașe moderne. Se resimte prezența unui spirit de liniște și reculegere ce domnește în tot ținutul, impulsivând parcă înspre rugăciune și înspre meditație cu privire la sine și refacerea legăturii cu Creatorul.

Am stat aici trei zile, încercând să profităm cât mai mult de fiecare minut petrecut acolo. I-am avut alături de noi și pe pr. Adrian Stoica și pr. Mihai Percă, capelani români de pe lângă marele Sanctuar, care ne-au animat cu gândurile și catehezele lor.

La întoarcerea spre casă, după 1400 km, am fost cazați pentru o noapte la Seminarul Minor din **Rubano**, în apropierea orașului Padova, rector al acestuia fiind părintele Gino Temporin. După bine-meritata odihnă, am pornit spre **Padova** în 15 noiembrie, emoționați la gândul că urma să vizităm orașul în care se află trupul Sfântului Anton. Am vizitat Basilica Sfânta Iustina unde se află înmormântați Sf. Evanghelist Luca și Sf. Apostol Mattia. La Basilica Sf. Anton am celebrat Sfânta Liturghie în rit bizantin, chiar pe altarul central, asistați de câțiva prieteni ai Seminarului și de feluriți alți pelerini, atrași de frumusețea cântului slujbelor noastre. Îi mulțumim rectorului Bazilicii Sfântului Anton, pr. Enzo Poiana care ne-a oferit posibilitatea de a celebra acolo și care ne-a omenit mai apoi cu un prânz pe cinste.

La întoarcere, ne-am oprit pe la **Veneția**, unde am avut ocazia de a face o scurtă plimbare pe jos și pe apă, cu gondola. Aici, ghidul nostru simpatic și foarte ospitalier a fost pr. Vasile Barbolovici, protopop al românilor greco-catolici din regiunea Veneto.

La Basilica unde sunt păstrate moaștele Sf. Evanghelist Marcu, am fost așteptați de însuși monseniorul acestei catedrale, care ne-a inițiat cu tihnă în deslușirea minunatelor mozaicuri care împodobesc lăcașul. Am mai vizitat apoi Institutul Ecumenic San Bernardino și ne-am bucurat de o cină amicală oferită de către voluntarii de la Caritas-ul din Veneția-Mestre.

După un asemenea pelerinaj nu putem decât să mulțumim Bunului Dumnezeu pentru aceste clipe petrecute împreună și Sfintei Fecioare Maria pentru ocrotirea de care am avut parte pe întregul drum. Le mulțumim de asemenea și tuturor acelor care au sprijinit financiar deplasarea noastră, arătându-se astfel pentru noi mână deschisă a Providenței.

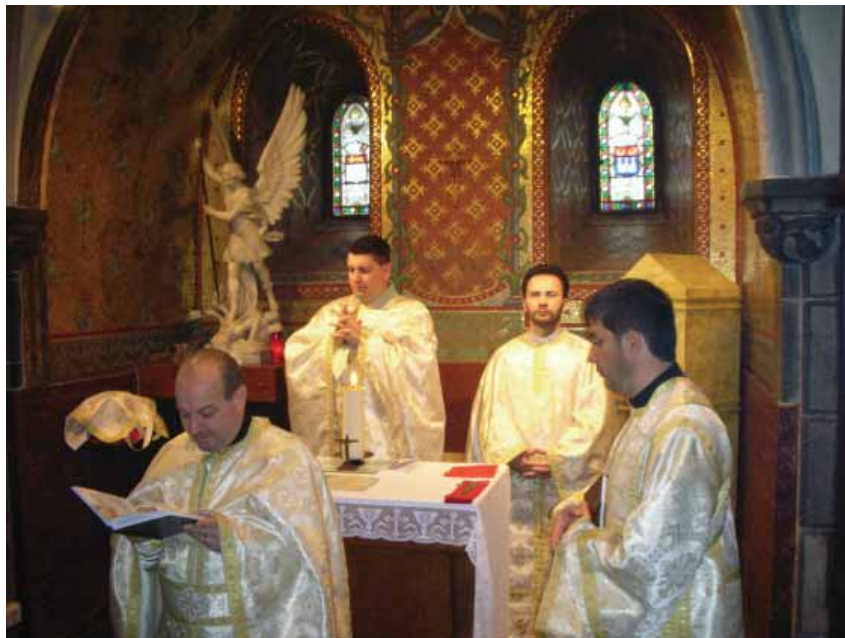
„Pentru cei care cred în Dumnezeu, nici o explicație nu este necesară, pentru cei care nu cred în Dumnezeu, nici o explicație nu este posibilă.”

Iulian BOGLUȚ,
Alexandru PETRICAȘ,
ANUL-II-

PROGRAMUL LITURGIC LA LOURDES

Pe data de 11 noiembrie am ajuns cu ajutorul Preacuratei Fecioare, la Lourdes, era marți în jurul orei 9:30. După o noapte petrecută în autocar și așteptând cu nerăbdare momentul sosirii, am reușit să ajungem mai întâi la locul de cazare care purta numele de Cite St. Pierre, un complex turistic unde am luat micul dejun și am fost repartizați pe camere, având un interval de 2 ore, în care am avut ocazia să ne odihnim un pic. În jurul orei 11 am plecat spre grotă, locul unde Preacurata Fecioară s-a arătat Bernadetei, fiind primul loc pe care aveam să-l vizităm. După vizita la grotă ne-am întors pentru prânz care în fiecare zi era de la orele 12. După bine meritatul prânz, am avut Sfânta Liturghie de la orele 16:30 în Capela “Sfântul Mihail” care se află în partea dreaptă a Bazilicii Superioare a Neprihănitei, celebrată de Pr. Eduard Roman, după care Pr. Adrian Stoica, capelan la Sanctuar ne-a ținut o cuvântare despre “Mesajul de la Lourdes”. La orele 19 am avut cina după care ne-am întors din nou la Sanctuar pentru Rozarul meditate, de această dată în Bazilica Inferioară a Rozarului unde fiecare decadă se recita în limbi diferite. Așa s-a desfășurat în mare prima noastră zi la Lourdes.

A venit și a doua zi, miercuri, 12 noiembrie, zi în care am început cu micul dejun de la ora 7:30 după care Sfânta Liturghie tot în capela “Sfântul Mihail” de la ora 8:30 celebrată de Pr. Eugen Jurcă. După Sfânta Liturghie am parcurs itinerarul jubiliar, un traseu care conținea toate locațiile marcante din viața Bernadetei, despre care puteți afla mai multe detalii din articolul seminaristului Emanuel Gavrițaș. La orele 12 din nou prânzul, după care ne-am îndreptat spre băi, mai explicit, sunt niște bazine în care se găsește apa din izvorul săpat de mâinile Bernadetei care a făcut atâtea minuni și vindecări și care se află în parte stângă a grotiei. Apa de la izvor este canalizată spre dreapta, unde se găsesc aceste băi și în partea stângă unde sunt robinete de unde lumea poate lua apă pentru băut.

După ce ne-am întors de la sanctuar am vizionat o proiecție de film “Cântecul Bernadetei” (Henri King 1943) în sala “Sfântul Metodieu”. A urmat cina după care ne-am îndreptat din nou spre sanctuar pentru

Rozariul meditat. După Rozar a urmat un moment cu totul deosebit. Am celebrat Canonul Mic de Mângâiere al Maicii Domnului adică Paraclisul Maicii Domnului, afară, în fața grotiei, un loc unde de obicei este foarte multă liniște pentru rugăciunea personală, noi am reușit să cântăm Paraclisul Maicii Domnului și mai ales că în ziua aceea a plouat torențial până seara, iar când am ieșit de la Rozar s-a oprit ploaia, și a reînceput din nou după ce am terminat Paraclisul. Cu adevărat Preacurata Fecioară era cu noi.

A urmat ziua de joi, ultima noastră zi la Lourdes, în care, în cursul dimineții am avut cateheza Părintelui Mihai Perca despre pocăință și spovadă, după care a urmat un interval pentru spovadă și baie, fiind ziua în care am reușit să facem baia în bazine. După prânz a urmat Sfânta Liturghie în Bazilica Superioară a Neprihănitei celebrată de Pr. Rector Cristian Sabău, iar la sfârșitul liturghiei au fost împărțite statuete seminariștilor care animează Rozarul dimineața în capela Seminarului. După aceea a urmat Calea Crucii moment în care din nou vremea a ținut cu noi. Iar după Calea Crucii ne-am întors pentru ultima dată la Sanctuar pentru Rozarul meditat, unde Ovidiu

Rănescu, seminarist al anului IV a recitat o decadă a rozarului în română, un moment minunat, pentru că din fiecare țară exista o persoană care spunea o decadă în limba proprie.

În cele din urmă a venit ziua de vineri în care am avut trezirea la orele 4:15, de la 5 Sfânta Liturghie, iar după aceea plecarea și implicit momentul în care a trebuit să ne despărțim de Lourdes și să ne îndreptăm spre casă.

A fost o experiență inedită și de-a dreptul minunată pentru că am avut ocazia să trăiesc momente binecuvântate alături de Preacurata Fecioară de la Lourdes, iar cel care merită toate laudele este Părintele Rector Cristian Sabău fără de care nu ar fi fost posibil acest pelerinaj și mai ales tuturor celor care ne-au ajutat financiar la acest pelerinaj.

Silviu MOISA,
ANUL -III-

TRASEUL JUBILIAR DE LA LOURDES

În acest an se împlinesc 150 de ani de la aparițiile Fecioarei Maria la Lourdes așa că anul acesta i-a fost dedicat ca an jubiliar. S-a organizat și un traseu jubiliar format din patru obiective: „*Le Cachot*”, *Baptisteriul*,

„*Chapelle-Oratoire*” și *Grota Aparițiilor*. În data de 13-15 septembrie 2008 însuși Papa Benedict al XVI-lea a parcurs acest traseu. Traseul se încheia cu o spovadă generală și o îmbăiere în apa izvorului de Lourdes. În urma parcurgerii acestor etape se obținea indulgența planară. În ceea ce urmează voi descrie fiecare obiectiv al traseului, menționând și trăirile personale pe care le-am avut în acele momente de neuitat.

Pentru a le indica pelerinilor străini locul unde se află obiectivele, drumul era trasat cu o linie albastră și din când în când pe aceasta linie apărea imaginea jubileului.

Când am pornit pe acest traseu fiecare am primit o insignă legată cu șnur pe care erau marcate cele patru obiective ale traseului. La încheierea fiecărei vizite primeam un mic autocolant pe care trebuia să-l lipim pe insignă. Înainte de a purcede la drum am primit și o hârtie cu rugăciunea jubileului, pe care o rosteam la fiecare din cele patru obiective.

Primul loc pe care l-am vizitat a fost „*Le Cachot*”. Aceasta era o închisoare care pe acea vreme a fost închisă din cauza spațiului prea mic pentru prizonieri. După ce tatăl Bernadetei a rămas fără locul de muncă de la moară, familia Soubirous s-a mutat în această închisoare. În acea încăpere era un șemineu cu ceva vreascuri, o masă mică și două scaune. Prima imagine care mi-a venit în minte când am văzut șemineul cu vreascuri a fost aceea a Bernadetei care împreună cu cele două prietene ale ei adunau lemne pentru a face foc. Aici am rostit împreună cu toți seminariștii rugăciunea

jubileului, iar la ieșire ne-a întâmpinat o statuie aurie a Fecioarei Maria care era în biserica parohială și în fața căreia micuța vizionară se ruga adesea.

Urmând linia albastră de pe drum am ajuns la al doilea punct, *Baptisteriul*. Aici, în biserica parohială, Bernadeta a primit taina Sfântului Botez. *Baptisteriul* se afla în partea stângă a acesteia, era sculptat în piatră și era foarte mare. Această biserică era impresionantă, de o frumusețe de nedescris. De o parte și de alta erau o mulțime de altare secundare care o înfrumusețau și mai mult.

Al treilea obiectiv a fost „*Chapelle – Oratoire*” – Oratoriul Surorilor Carității din Nevers. În acest loc Bernadeta l-a primit pentru prima dată pe Isus Cristos sub forma pâinii și a vinului. Cu toții am făcut prima împărtășanie, o etapă în viața noastră care ne-a marcat profund. În acele momente când rosteam rugăciunea jubileului îmi aduceam aminte de prima mea împărtășanie, de bucuria ce o aveam în sufletul pentru că știam că Isus locuiește în mine. Continuându-ne traseul în piața Bazilicii ne-a întâmpinat „Poarta Arhanghelului Mihail” prevăzută cu patru intrări. La fiecare intrare era o icoană a Sfintei Fecioare Maria cu Isus în brațe. Am sărutat aceasta icoană și nu după mult timp în partea stângă am zărit „*Grota Aparițiilor*”. Această grotă, în urmă cu 150 de ani era foarte murdară deoarece aici păstorii de porci își adăposteau animalele. În partea dreaptă, sus, a grottei era o adâncitură în stâncă unde se află statuia Fecioarei Maria. Aceasta statuie marchează locul aparițiilor. În fața grottei am rostit rugăciunea jubileului și fiecare am intrat pe rând în grotă. Pereții acestei grotte erau șlefuiți de atingerile mâinilor a milioane de persoane care au venit de-a lungul timpului în pelerinaj la Lourdes. În interiorul grottei am zărit izvorul care a fost săpat de mâinile Bernadetei, din acesta curgea o apă limpede. Era un loc foarte liniștitor. În fata grottei era amenajat un altar unde se celebra Sfânta Liturghie.

A c e s t prilej este unul unic în viață, iar acest pelerinaj nu îl voi uita niciodată. Îmi va rămâne mereu în minte și în suflet. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că

m-a ajutat să ajung și eu în acele locuri, să văd ceva ce acasă vedeam doar în cărțile poștale și să respir aerul acelui loc care pare diferit de orice alt loc de pe pământ.

Emanuel GAVRILAȘ,
ANUL -II-

DONAȚII PELEGINAJ LOURDES

Mulți binefăcători s-au sensibilizat pentru a face posibil pelerinajul seminariștilor noștri la Lourdes. Recunoștința cea mai profundă față de ei am exprimat-o în rugăciune înaintea grotii Sfintei Fecioare, însă găsim oportunitate să-o facem și în acest mod... MULȚUMIM!

Lista donațiilor:

Din partea unor credincioși, făcute direct la Seminar: 1.256 RON; 200 euro

Din partea d-lui Antonio Papaglia 2.500 euro

Din partea d-lui Stefano Bignotto 2.500 euro

Din partea d-lui Gianfranco Zordan 2.500 euro

Din partea Mons. Paolo Doni (vicar general – Padova) 1.000 euro

Din partea p. Christian Haidinger (Abatele mănăstirii Altenburg -Austria) 1.000 euro

Din partea p. Enzo Poiana (rector al Bazilicii Sf. Anton, Padova) 2.000 euro

Donator Padova -1.000 euro

Din partea lui don Sergio Zanatta (opera don Orione-Milano) 500 euro

Din partea seminariștilor: 1.980 RON; 3.320 euro; 50 dolari

Din partea credincioșilor Catedralei „Sf. Nicolae”, prin pr. Ovidiu Duma 800 RON

Din partea credincioșilor Mănăstirii „Maica Domnului”, prin pr. Mihai Vătămănelu: 400 RON; 50 euro

Din partea credincioșilor parohiei romano-catolice „Sf. Maria”, prin pr. Mihai Mârț: 615 RON; 130 euro.

Pr. Eduard ROMAN

Administrator

BALUL BOBOCILOR

Joi, 6 noiembrie 2008, cu începere de la orele 19 a avut loc în Aula Magna a Seminarului orădean, Balul Bobocilor ediția 2008-2009. Ca în fiecare an, balul a fost organizat de către seminariștii anului II, care s-au străduit din răsputeri să facă în așa fel încât să fie o seară pe placul tuturor. Astfel că nu au lipsit: muzica bună, momente artistice extraordinare prezentate de boboci și bineînțeles mult îndrăgita serată dansantă ce a avut loc imediat după terminarea balului.

Bobocii au știut să mențină atenția publicului pe durata întregii petreceri prin diferite momente comice, spontane sau chiar cu caracter moralizator care au impresionat întreaga sală. Această seară a fost una propice și consolidării relațiilor dintre seminariști și ceilalți locuitori ai Casei: studenți laici și elevi.

Juriul care a ales perechea câștigătoare a fost alcătuit din: pr. Adrian Podar (președinte juriu), Lucian Leș, Alexandru Fiț, Ana Popa, Cernucan Paul și Mitrașca Adela. Aceștia nu au avut deloc o misiune ușoară, trebuind să aleagă o singură pereche câștigătoare dintr-un

total de șase perechi care s-au descurcat de minune. Titlurile au fost atribuite după cum urmează: locul III Vlad Nemeș cu Monica Mateș, locul II Patrick Izvoranu împreună cu Veridiana Ghiurcă, iar locul I, respectiv titlul de Miss și Mister au revenit lui Dacian Farcaș și Hajnalka Herman.

Momentele dintre diferitele probe la care au fost supuși bobocii au fost animate de cântăreți de seamă cum ar fi Dana Jurjuț, Ovidiu Lazăr și Grupul Vivere care au stârnit un val de emoție printre spectatori. Pe această cale am dori să le mulțumim și sponsorilor noștri: firma Tiger Amira și Administrației Seminarului. Le mulțumim că prin ajutorul lor au făcut posibilă această minunată seară. Fie ca Bunul Dumnezeu să le răsplătească pentru sprijinul acordat.

REDAȚIA

LA 60 DE ANI DE LA ÎNCEPUTUL PERSECUȚIEI

Fără a cădea în reverii nostalgice ori în lecturi triumfaliste, amintirea tributului plătit de către înaintașii noștri în credință pentru fidelitatea lor față de Scaunul petrin, traversează viața și credința noastră de astăzi. Amintirea jertfei și a trăinicieii mărturiei lor este în mod obiectiv un punct de reîntoarcere, prin care trecând să ne regăsim pe noi înșine.

Cu atât mai mult, că anul acesta aniversarea începutului persecuției acumula o cifră rotundă, nevoia memoriei s-a arătat încă mai imperativă. Astfel, în data de 28 octombrie 2008 la Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea a avut loc comemorarea a 60 de ani de la arestarea episcopilor greco-catolici. Totul s-a desfășurat într-un interval de 4 ceasuri în care, din oră în oră, grupul de rugători se schimba dăruind mereu altor persoane continuitatea rugăciunii și a reflecției, până la miezul nopții.

Privegherea fiecărui grup a început cu o proiecție a câtorva imagini din «Memorialul Durerii» al d-nei L. Hossu-Longin, ce fixau vizual coordonate ale arestării, detenției și morții episcopilor și a feluriților membri ai Bisericii Greco-Catolice. Au urmat, preț câte de un sfert de ceas fiecare, trei momente care intenționau îmbinarea reflecției cu a rugăciunii.

În cel dintâi, pe marele ecran instalat în capelă, apăreau proiectate cuvinte scrise de unul sau de altul dintre episcopii care au trăit persecuția, descriind primele momente ale prinderii și ale inserării în regimul carceral. Al doilea moment încerca să vorbească despre fidelitate, pornind de la modul în care ei au acceptat și trăit suferința ca act de fidelitate față de voința Domnului. „În sufletul nostru grăia limpede, dumnezeiește, Isus Domnul: „Nu vă temeți, Eu sunt cu

voi’ - așa l-am cunoscut și așa l-am simțit lângă noi pe calea care începea în Penitenciarul din Sighet când ziua se întuneca; L-am simțit ținându-ne strâns de mână și rostindu-ne cuvântul adorabil, ‘Nu te teme, numai crede’ așa urmând calea am încercat mereu zi de zi, ceas de ceas, să ne ținem strânși de mâna Domnului; am întâlnit pe cale pe cel rău, am văzut cu ochii noștri moartea și nu ne-am temut pentru că darul Domnului s-a dovedit în noi”.

(Card. Iuliu Hossu)

Iar cel din urmă moment al privegherii noastre, se voia a fi o aducere înspre prezent a rugăciunii și o actualizare a exemplului celor care s-au jertfit/au fost jertfiți: invocația se concretiza în direcția celor care azi, - preoți, episcopi, consacrați, seminariști- trebuie de asemenea să trăiască fidelitatea față de Domnul în împrejurări nu întotdeauna simple. Cu atât mai mult cu cât, în acest an, Congregația pentru cler de la Sfântul Scaun a cerut tuturor episcopilor din lume organizarea unor momente de ispășire pentru trădările săvârșite de către persoanele consacrate. PS Ioan Suci spunea: „astăzi și în zilele care vor urma, există un lucru pe care nu ai voie să-l faci: să fi trădător. Există un singur drum care te îndepărtează de trădare: cel eroic. Numai pe această cale poți răscumpăra lumea”.

Au fost prezente cu noi în rugăciune, diferite organizații cum ar fi: ASTRU Oradea, Terțiarilor Franciscani, Oratoriul Maria Imaculata, de asemenea și numeroși credincioși din diferite parohii ale orașului.

„Doamne dă-mi harul să fiu martir al acestei Biserici” (Vasile Aftenie).

Eugen IVUT,

ANUL -II-

Pr. Cristian SABĂU

INVITAȚIE

Comunitatea Seminarului Teologic din Oradea, vă invită să luați parte la momentul de rugăciune mariană care va marca încheierea Anului Jubiliar al Fecioarei de la Lourdes, pe data de 9 decembrie a.c., ora 17.00, la sediul Seminarului. Cu această ocazie, se va sfinți noua pictură în frescă a Maicii Domnului, realizată de pictorii Mihail și Maria Ivanov, ce va fi așezată în grota din curtea Seminarului.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Mihaela POPOVICI, Iulian BOGLUȚ, Alin PAPIȚ

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com